

žením ruky se u hospodského přihlásil o další, toho večera už čtvrtou citronovou limonádu. „No vida! Tak oni se tam ti kazisvěti ze včerejška vrátili. A já doufal, že už si podruhé netroufnou. Asi se to přece jen mělo oznámit policii.“

„O čem to tady, proboha, mluvíte?“ vytřeštil oči Jouza. „Jaký kazisvěti? Jaká policie? To mně ty vaši vzorný žáčkové a milovníci historie přepadli! MNĚ!“

„Tomu nevěřím!“ zavrtěl rozhodně hlavou ředitel. „Netvrdím, že jsou to nějakí svatouškové, ale tohle... Proč by měli přepadávat právě tebe, Jouzo?“

Tuhle otázku mohl zhrzený pěstitel japonských hub a chovatel amerických žížal velice snadno zodpovědět. Stačilo se přiznat k tomu prostěradlovému přestrojení a nekalému úmyslu vystrašit děti tak, aby se bály na Brtník i chodit, natož si tam zřizovat nějakou klubovnu. Tím by se ovšem celá záležitost rázem jevila ve zcela jiném světle, o jaké Jouza ani v nejmenším nestál.

„Aby mi ti lumpové mohli sebrat hodinky a peněženku!“ řekl proto a zatvářil se tak ukřivděně a trpitelsky, že by ho každý, kdo by ho dobře neznal, určitě okamžitě začal litovat.

Jenže všichni ti, kdo v hospodě Na Růžku seděli, měli svého souseda a spoluobčana už dávno prokouknutého natolik, že na sebe místo litování jenom navzájem spiklenecky zamrkali, protože za Jouzovým obviněním okamžitě ucítili čertovo kopýtko žalobníčkovské závisti.